

Een enerverende tocht

Het is zaterdag 15 augustus, mijn zusje is onverwachts een paar dagen op bezoek, het is schitterend weer en we besluiten dan ook te gaan kanoën. De tocht kon niet te lang worden, want ik moest om drie uur weer terug zijn voor mijn werk.

Ik had dus een rondje in gedachten langs Broek Noord – echt een mooi stukje waarvan ik zeker wist dat mijn zusje zou genieten – door naar Goingarip en vandaar via een andere route terug. Voor mij een lang stuk, zo ver had ik nog niet gepeddeld. Maar we hadden vier uur de tijd voor een route van twee tot tweeënhalf uur.

Mijn zusje (met vergelijkbare kano-ervaring) vond het allemaal prima en we gingen op weg. Omdat de beslissing nogal ad hoc was genomen, had ik niet meer dan een vluchtige blik op de kaart geworpen en gezien dat ik eigenlijk niet echt fout kon gaan.

Rond een uur of tien peddelden we in een korte, maar stevige regenbui, rustig Joure uit. Broek Noord was zoals ik had verwacht een groot succes. Met leuke huizen, huisjes, boten en bootjes langs het water, de regen had alweer plaatsgemaakt voor de zon die schitterde op het wateroppervlak en met mensen in bootjes of in het water die zwaaiden en plezier hadden.

Ook tussen Broek Noord en Goingarip hebben we genoten. Onbekend terrein voor mijn zusje en vanaf de Zijltjessloot ook voor mij. Het stuk van Ballingbuur naar Goingarip was prachtig met de bochtige vaart en de hoge rietkragen. Voor we het wisten, hadden we Goingarip bereikt. Te vroeg om al te lunchen, dus besloten we om maar meteen door te varen.

Na even zoeken – met behulp van Google Maps op mijn telefoon – de juiste richting Goingarip uitgepeddeld, de Goëngarijppsterpoelen op. Ik had maar kort op de kaart gekeken en vergiste me compleet in de richting. In mijn hoofd was de route via Akmarijp de kortste route terug, maar daar klopt natuurlijk niets van. (Toen ik later thuis op mijn gemak ging kijken was het duidelijk welke denkfout ik had gemaakt). Hoe dan ook, we vervolgden onze reis rustig peddelend naar rechts in plaats van naar links. Met de zon op ons hoofd, vaag bewolkte blauwe lucht, een tikje heilig en heel in de verte wat vaag gerommel. De voorbode van een mogelijk onweer. We maakten ons geen zorgen. Hoewel het rommelde, was er nog geen wolkje te zien en we waren al zo'n beetje halverwege. Dacht ik...

Genietend van de brandende zon en de drukte op het water peddelden we lustig voort, zoekend naar de afslag naar rechts die – in elk geval in mijn hoofd – toch echt binnenkort moest komen. En maar niet kwam.

Rond een uur of twaalf waren wij bij de Heerenzylbrug, waar we besloten onze lunch te gebruiken. Vlakbij de trailerhelling gingen we

de kano's uit, trokken ze op de kant en genoten aan de picknicktafel van de bootjes, de mensen, de zon en onze meegebrachte lunch. Heerlijk.

Na een half uurtje – met een ijsje en toiletbezoek als afronding van onze lunch – gingen we weer verder, de Heerenzijl op. Tegen die tijd had ik nog eens goed op de kaart naar de route gekeken. Het was nog niet tot me doorgedrongen dat ik compleet de verkeerde kant op was gegaan na Goingarip, maar ik wist dat we het water min of meer recht over moesten steken en dan rechtsaf slaan. In gedachten was ik veel dichterbij Akmarijp en Joure dan in werkelijkheid.

Dat recht oversteken was makkelijker gezegd dan gedaan. Bij elke bocht naar rechts keken we met gestrekte halzen naar de vaart die we zochten. Niets...

Halverwege de Terkaplesterpoelen begon het wat te waaien en kregen we weer wat miezerbuitjes af en toe. Dat vonden we heerlijk afkoelend, want het was nog steeds heet en de zon bleef ondanks de regen vrijwel constant aanwezig.

Ondanks het verre gerommel en de toenemende wind, maakten we ons nog geen zorgen.

Tegen de tijd dat we – eindelijk – de Wijde Geeuw bereikten, waren er twee dingen duidelijk geworden. De eerste was dat ik wist dat ik me ontzettend in de route had vergist. Ik wist nog niet hoe of waarom, maar wel dat ik ergens iets helemaal fout had gedacht. De tweede was dat het weer begon om te slaan. Het gerommel was tijdens de oversteek dichterbij gekomen, luider en vaker en hoewel we nog in de zon peddelden, was er een dik donker grijs wolkendek verschenen.

Na nog eens grondig Google Maps te hebben bestudeerd – deels voor het vervolg van de route, maar ook om mogelijke uitwijkplaatsen te vinden (niet, behalve misschien in Akmarijp) – kreeg ik haast. We

hadden verwacht met een uurtje of vier rustig aan peddelen en af en toe de kano uit, weer op huis aan te kunnen.

Inmiddels hadden we wel door dat we rustig peddelend nooit vóór drie uur en vermoedelijk niet voor een losbrekende (onweersbui, terug in Joure zouden zijn.

We verhoogden ons tempo fors, wat nog eens moeilijker werd gemaakt omdat we zowel op de Wijde Geeuw als op de Lange Sloot de toenemende wind schuin tegen hadden. En wat doet die Lange Sloot zijn naam eer aan zeg! Zeker als je het gevoel hebt tegen de klok te peddelen.

Ondanks de dreiging van onweer en ons gevoel van haast, hebben we ook dit stuk van de tocht genoten. Het was prachtig vanaf het water. We hebben zelfs een roerdomp gezien, die ons op een meter of drie afstand weg zat te bassen. Wat een raar geluid maakte die vogel!

Net voorbij Akmarijp werden we weer getrakteerd op een regenbuitje, maar de zon brak al snel weer door. Het onweer bleef gelukkig alleen maar dreigen.

Hoeveel ik ook genoten had van de tocht, ik was maar wat blij dat we de Noordbroekstervaart weer in het vizier kregen. Niet alleen herkende ik het vanaf hier weer, ook wist ik dat we er nu bijna waren.

Zoals we de tocht begonnen, sloten we 'm ook weer af, met een bui. Ter hoogte van het sluisje in Broek Noord begon het zachtjes te regenen, wat al snel uitliep in een stortbui die aanhield tot we de jachthaven bereikten.

Al met al waren we iets na half drie terug bij de loods. Verbrand, nat, moe en zeer voldaan. En dat onweer? Dat moet nog steeds losbarsten.

Marit